

Vilegiaturistic

Psaltire Secularizată pentru Naufragiați

Partea întâi

Scurtături

Entropie

Uvertură

Alabastru suspicios

Poezia nu argumentează, nu cere voie.
Rugi tănuite – năluciri care penetrează,
Ocolind judecata, logica inertă.
Transcend gândul calculat:
Înfioară ca o adiere,
Scuturând discursul lucid.

Tăind curba de nivel a drumului lung, bătut,
Textul scrijelit pe costișă devine astfel
O scurtătură spre sens, prin celălalt:
Un scurtcircuit,
O descărcare energetică aleatorie,
O pană fericită a rațiunii.

Nu contează dacă ajungi – important e că ai sosit.
Fără garanții sau destinație,
Dacă aluneci dezlădăcinat
Și întrezărești un univers neștiut și frapant
Chiar și pentru o clipă,
A meritat.

Aceeași nevoie primordială care îi face pe oameni să se privească în oglindă m-a împins să scriu: a-mi înțelege mai bine confuzia personală îmbrăcând-o în cuvinte, ascunzând-o de sensuri și dezbrăcând-o în fața celorlalți.

Să fiu original... A fi unic e un accident mai mult sau mai puțin fericit, nu poate fi un scop. Am învățat de la Arghezi că poezia poate fi brutală fără să fie vulgară, de la Nichita că limba e un laborator unde poți inventa orice reacție chimică, de la Barbu că matematica și versul se armonizează perfect când le înveți să danseze împreună. Nu i-am imitat (cum aş putea?), dar am îndrăznit a-i folosi ca pe niște instrumente pentru a-mi cântări propria neputință.

Am mai vrut să fiu precis în a descrie emoția vieții sufocate de însăși geometria ei absurdă – tentativa unui diletant de a măsura cu rigla versului distanța dintre ceea ce trăiește și ceea ce înțelege și simte. Măsori de șapte ori și publici o dată – dar ce te faci când între prima și a doua măsurătoare diferența e mereu catastrofală? Eu am rămas cu insistența obsesivă asupra erorilor, dedublărilor, metamorfozelor ratate.

Într-o lume unde totul se consumă accelerat și superficial, am încercat să fac din poezie un exercițiu de rezistență: să forțez cuvintele să spună mai mult decât vor, deși mai puțin decât pot; să le trec prin teasc, să le calc în picioare, să le presez la rece până ies din ele sensurile ascunse; să altoiesc versurile cu intruși STEM, agenți de diversiune care să ne saboteze comoditatea literară pură, dar ieftină. Dacă toate astea înseamnă să fiu ermetic, atunci sunt ermetic din nevoie, nu din plăcere.

Indecent, dezvelesc aici cicatricile unui război pe care îl duc cu mine însumi de când mă știu: dintre cel care vrea să înțeleagă totul și cel care se mulțumește să simtă ceva. Primul scrie vers liber când e disperat, al doilea calcă pe rime fixe când vrea să se consoleze. Amândoi, mințind, declară că ar ști ce fac – spun adevărul numai când se opresc din scris.

Dacă veți găsi în aceste pagini ceva care pare cunoscut, universal, e pentru că o sinceritate nepremeditată mi-a dat în vileag ridicolul. Iar ridicolul, însoțit negreșit de teama de acesta, a rămas ultimul nostru reflex comun.

Am dedicat acestor versuri toate orele în care am stat cu privirea pierdută prin metrou, toate nopțile adormite cu întrebarea dacă ceea ce am trăit în ziua aceea a meritat să fie trăit, și toate diminețile trezite cu certitudinea că nu știu nimic despre nimic, dar că pot să-mi vând neștiința sulemenind-o interesant.

Nu o să vă conving că sunt poet... Sper măcar să vă conving că sunt sincer – în epoca noastră, e aproape la fel de greu. Și astfel voi avea satisfacția că, încă o dată, v-am amăgit.

Tăgăduire

Împietrit

Uneori plâng afișând un surâs.

Gura zâmbește,

Ochiul sticlește,

Retina-i zgâriată de plâns.

Din stânga, din dreapta, ridic colțul gurii:

Un dinte sclipește

Atunci când dorește

Să muște sălbatic tentația urii.

Crezând un destin căzut din înalt,

Urât sau frumos,

Pricep tot pe dos

Ecoul de iris străin: celălalt.

Când zâmbetul greu îmi atârână pe buză,

Frumos sau urât,

Mă strânge de gât

Unduirea spinării-mi reci de meduză.

Nu-i bai!
 De crezi că tu cu-al tău cucui ești unic, te înșeli.
 Căci, vai,
 Sunt mulți striviți sub cerul prăbușit de socoteli
 Pripite.
 Sau cei de cap în nouri traumatizați:
 Greșite
 Fură căile. Acum, frustrați,
 Se plâng...
 Și dacă tu ai procedat la fel, credul
 Nătâng,
 Ghidat de propriile sentimente și fudul,
 Perseverent
 În goana ta bezmetică după iluzii,
 Adolescent
 În suflet de rămâi, vor fi contuzii
 De-îndurat!
 Abia atunci o să vedem dacă rentează
 Cu adevărat
 S-o iei de-atâtea ori, naiv, în freză,
 Ca un stoic,
 Sau să accepți un parcurs mai lucid:

Un dram paranoic,
 Vei vedea cu surpriză, zâmbindu-ți candid,
 Adevărul sordid,
 Metanoic.

Cum ore gri se scurg în ceasuri,
Se sting secunde reci în clipe –
Când secolele ajung veacuri,
Trec neamuri: se preling în stirpe.

Ne adăpăm din foste crime
Ce decantate-adânc, freatic,
Vin timpului să-i facă rime,
Tămăduind adiabatic.

Trădări și lașități se spală
Cu-o molimă de amnezie
Care strămută basne-n fală
Când get-begetu-i erezie.

Trecutul în metamorfoză
Fâlfâie șchiop, frânt de-o aripă:
Eres și poncif în osmoză
Pătrund istoria de gripă.